

11 — Petlova kresta

„Šugulu-mugulu tres, mesec je seo na kres, frigale-trigale kljuc, dodaj skočimišov pljuc, trapala-drapala šljus u devičinu krvcu pljus, kukulu-mukulu truć, kukulu... truć... truć... dođavola!“ Otresem, svom snagom pritisnem kočnicu i nalegnem na sirenu. Ni da se pomeri. Ukopao se na sred bele trake i kao da zove svojim razrogačenim očima, *hajde, daj gas, udri.*

„Alo majmune, si normalan? Sklanjaj se!“

Ništa, ni makac. Spustim prozor ne bi li me bolje čuo.

„Hej, bratac, tebi govorim alo, 'oću da prođem!“

Ma kakvi, k'o zidu da pričam. Zid mogu da zaobiđem, al' njega ne. Dok radim smem samo da držim pravo, nikako da skrećem sa putanje. „Znaš, baš mi ideš na živce, čitav pos'o si upropastio. Sad ću morati sve iz početka“, meljem dok izlazim iz auta, „znaš ti li koliko para sam uzela za ovu vradžbinu i ode sve u ocov. Rad na daljinu je najskuplji i onda se pojaviš ti, gilipтеру onaj nijedan. Mogao si i neku drugu stazu da odabereš, ali ne, ti hoćeš baš moju, ju kako me samo nerviraš...“

„E neću da se sklonim“, uskočoperi se, „hoću da pređeš preko mene, da perje leti na sve strane, eto to hoću. Da živim neću“, još prkosniji stav zauzme, taman da poželim želju da mu ispunim. *E nećeš vala, ja na duši da te nosim, a-a, jok ja, nema šanse.*

„Vidi momak“, rešim da okrenem ćurak i urazumim ga, ako ga pomerim nade za moj posao još uvek ima, „hajde da se ti i ja nešto dogovorimo. Ja ću ti pomoći da rešiš problem, a ti ćeš onda lepo da se skloniš, važi? A?“

„Jes', ti ćeš da mi pomogneš, mož' misliti. Nema meni pomoći. Gazi, bre, kad ti kažem. Si gluva?“

E da je situacija drugačija ne bih se puno razmišljala, života mi, tako bih ga slatko pogazila, ni okrenula se ne bih. Ovako, samo duboko udahnem i odbrojam do deset.

„Ti si izgleda toliko glup da nemaš pojma ko sam ja, kad ti lepo kažem da ću ti rešiti problem onda i hoću. I još ti ništa neću ni naplatiti. Šta te, aman, košta da probaš? Ništa. Hajde, pričaj više! Da čujem.“

„Ma, nema šta da se priča, bio sam glavni dasa, uvek sam mogao i sa svakom sam mogao, a onda se pojavio Sima, bog ga ubio, i ukrao mi moć. Sad više nisam nizašta, eto to se desilo. Katastrofa. Gazi, ženo božja, kad ti kažem. Gazi!“

„Ček', ček', 'ajmo polako“, uzdahnem i protresem glavom da mi se smiri nesvest od njegovih brzih reči, „koji Sima i kako ti je ukrao moć? Ništa te ne razumem.“

„Koji Sima? Nisi čula za Simu sa Siminog salaša? Pa svi samo o njemu pričaju. Sima najbolje gazi, Sima je najbolji, Sima ovo-Sima ono, Sima je baja. Jebo ih Sima, da bog da da mu se osuši! O Peri i njegovom salašu niko više ni da zucne. Na Peru su zaboravili, a salaš je propao. Svi pobjegli kod Sime. Potpuna katastrofa. E zato Pera više ne treba da živi. Sad lepo daj gas i udri.“

„I to je sve?“ Lakne mi najednom.

„A šta bi ti? Da u priču upletem i pad meteora? Meni je i ovo previše. Nema više mog salaša. Propast. I nemoj da mi se smeješ, kučketino jedna, već gazi, ako misliš da pomogneš.“

Momak zna šta radi, stvarno ima dara da iznervira. Najrađe bih ga poslušala i prosula mu crevca, al' mu se neću dati.

„Čuj, pošto svakako više nemaš šta da izgubiš, dajem ti ponudu koju nikako ne bi smeo da odbiješ. Ja ću učiniti sve da preokrenem stvar i vratim ti moć i sve tvoje devojčice. Ako uspem ti ćeš se skloniti, a ako ne pregaziću te bez po muke, veruj mi.“

„Hm“, nećkao se nevoljko, ali već sa malom nadom u glasu, „paaa ne znam baš...“

„Super!“ Poskočim brzo i veselo, gurajući u stranu njegovu nepoverljivost. „Dakle, ovako ćemo, vratiću ti tvoju moć, ali mi je za to potrebno nešto tvoje, mislim... da se razumemo, curama nije baš previše stalo do muške lepote, važnije im je kako radiš to što radiš, a ja ću napraviti da nikad neće moći zaboraviti tvoju radnju. Dakle, moraš se odreći svoje kreste. Daj mi je, skloni se u stranu i sve će vrlo brzo biti gotovo.“

„Pobogu ženo, pa da li si ti slepa? Vidiš li je igde na mojoj glavi?“ Zakrešti besno, mlatarajući braonkastim krilima.

„Vidi stvarno, uh, onda imamo problem, ne mogu bez kreste. Moraš mi je naći, moraš. Nema druge.“

„Pa kako da ti je nađem?“ Izbeči se iznervirano. „Eno je kod one prokletinje od Siminog pseta, onog Žmiksa. Napujdao ga je jedno jutro na mene, nisam znao šta me snašlo. Strašno je bilo, strašno... Isključ'o sam mu desno oko, al' mi je krestu otkinuo i odneo. Natakario je na glavu i sad se peči po avliji, crko da bog da. Tako je i moja moć otišla, i sve moje kokice s njom. Ma, gotovo je, skрати mi muke više, gazi“, završi tiho i skrhan.

„No, no dečko, ma sve će to tvoja Mara da reši, nemoj da brigaš“, iscrtavajući prstima krugove oko njegove glave, „jak si ti momak. Pa zar jedno najobičnije pseto da te pobedi? Ma 'ajde molim te, možeš ti i bolje. Lepo se nakostreši i naroguši k'o što umeš, i put pod noge kod Sime na salaš. Vataj to pseto za gušu i uzmi šta je tvoje. Nije tebe Sima pobedio, razumeš? Nema Sima ništa, samo glupavu keretinu. Hajde! Glavu gore! Tako je, daj još malo tog perja, nadigni ga! Bravo! To je pravi Pera! Širi krila, daj da vidim pogled, to je to! Sad si pravi mrga. Trči, trči kol'ko te noge nose, samo trči Pero moj, juri kao oluja, ništa te više ne može zaustaviti...“

„Hoćeš me čekatii...?“ gubio mu se odjek u šrkupanju sasušenog šiblja kroz koji je grabio.

„Hoću Perice, hoću, samo požuri.“ Gde da odem, propala bi mi čarolija koju sam skoro privela kraju.

*

Satima već, kraj uvrelog asfalta, prebiram bajalice po raskuванom mozgu spremajući ih za povratak velikog ratnika.

„Mavo“, trgne me iz polusvesti, „ufpeo fam, Mavo! Lavlupao fam pfeto,“ i namesti mi se tik pred nos, sav izujedan, očerupan ali ponosit. Sa sasušenom krestom u kljunu, psećim skalpom na glavi i gomilom srećnih kokica iza sebe.

Nebo u glavi mi se pomračilo.

Kugla izleti iz auta i eksplodira, zmija se izmigolji iz torbe i utekne, gavran sruši mrtav, bosiljak u mojoj ruci uvene, krilo slepog miša odleti. Ne!

„Joj Pero! Šta uradi?! Kokoš s kerećim ušima dok bajem!! Najgora kob! Moj dar! Upropastio si me prokletniče.“